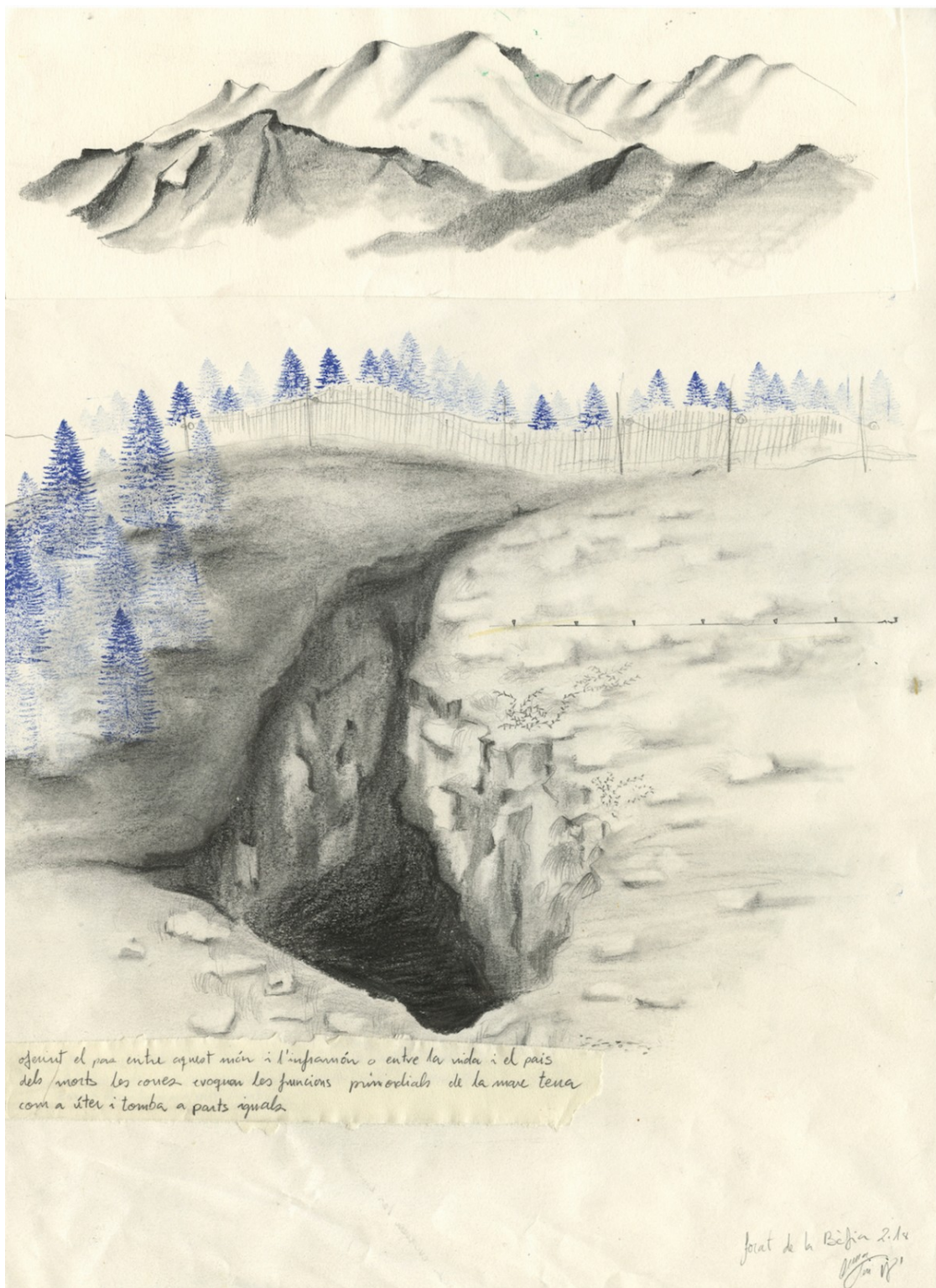

Cambres pròpies | Gemma Ventura & Anna Terricabras | Actualitzat el 21/11/2019 a les 15:28

El forat de la muntanya

En desconec la profunditat: ni tan sols hi he tirat una pedra per intuir-la

*aferrat el para entre aquest món i l'infamón o entre la vida i el país
dels morts les coves evocuen les funcions primordials de la mare terra
com a úter i tomba a parts iguals.*

*Jocat de la Bèlga 2.14
Anna T.*

Anna Terricabras

Fumo al passeig de Sant Joan. És diumenge. No fumo mai, però avui sí. Sec en un banc. Veig les meves mitges. El vestit taronja i les botes. I quatre trossos de fulles al voltant.

L'endemà dels vint-i-nou vaig conèixer per casualitat la il·lustradora Anna Terricabras. A Solsona, el lloc d'on és, hi ha una muntanya amb un forat gros i profund. No ho havia sentit mai. Ella hi va

baixar i el va dibuixar.

Ahir em van dir que les paraules que et fan mal deixen marca. Són trets silenciosos que et perforen ves a saber què. I que val la pena estar-ne al cas, no permetre-les ni entomar-les, perquè llavors se't tanquen les espatlles i tota tu t'empeteixes. Però com ens hem de defensar d'aquesta violència? Com la podem assenyalar si no fa sang?

Se m'ha apagat el cigarro. Una dona passeja un gos pentinat, que vol anar on ella no. I el condueix amb la corda vermella d'un metre vint cap allà on va el carrer.

Penso en el forat que no goso mirar. En desconec la profunditat: ni tan sols hi he tirat una pedra per intuir-la. A vegades he intentat baixar-hi, però m'ha calgut la barana d'algú que m'escolta -que m'escolta de debò- per no fotre-m'hi de cap. Però sí, m'agradaria caminar pel fons amb més serenor que por, sentir el pas de les meves soles, tocar-ne les parets, aprendre'n el tacte. I sortir-ne i mirar-me'l de lluny i veure un llumí de bellesa on només veia misèria i vergonya.

Penso també en la dignitat, la meva. La més íntima. En el compromís de protegir-me i elevar-me per sobre del que no em fa bé. Però em pregunto si soc jo qui prem el gatell.